

Από το καθόλου στο συμβεβηκός στον τόπο της ιστορίας

του δρα Νίκου Ορφανίδη

Καθώς έδω στην Κύπρο βιώνουμε, έδω και χρόνια πολλά, κατά τρόπο τραγικό και επώδυνο, τη νέα πρωτοφανή τουρκοκρατία, που άπροσδόκητα μάς προέκυψε, με την κατοχή της πατρίδος μας, τον άκρωτηριασμό και τη βεβήλωσή της, με τη λεηλασία της μνήμης και της ζωής και της ιστορίας μας, με την άπροκάλυπτη έθνοκάθαρση, που επέβαλε ο νεοτουρκισμός, αισθανόμαστε σπαρακτικώς την πικρία και την όδύνη και την άδικία, καθώς και την άπόγνωση και την άπελπισία στον τόπο της ιστορίας.

Κανείς δέν φαίνεται να μάς άκούει. «Καθένας χωριστά όνειρεύεται και δέν άκούει τον βραχνά των άλλων», μάς θυμίζει θλιβερά, έδω και μισό και πλέον αιώνα, ό ποιητής Γιώργος Σεφέρης στη «Σαλαμίνα της Κύπρος». Έτσι είναι που νοιώθουμε τον ιστορικό χρόνο συντελεσμένο, με την ύπεροψία και την ύπεροπλία των Τούρκων να μάς διαπερνά. Να κατατρέχει όλους έμάς τους έναπομείναντες, που βιώνουμε τη μνήμη της Μεγάλης Παρασκευής του Γένους μας και του άναμολόγητου σταυρικού πάθους.

Όμως, είναι σημαντικό να προσλάβουμε, επιτέλους, την ιστορία στις σωστές της διαστάσεις. Πέρα από στρεβλώσεις και διαστροφές. Πέρα από μιá λανθάνουσα ήττοπάθεια και άφεση και έγκατάλειψη, που τά άτέλειωτα χρόνια της άναμονής μάς επέβαλαν. Γιατί υπάρχουν στην ιστορία πραγματικότητες και «πραγματικότητες». Τά επίχειρα της είσβολής και ή μακρά κατοχή δέν συνιστούν δίκαιο, όσο κι αν τó δίκαιο του ίσχυροτέρου διαπερνά έφιαλτικά την ιστορία. Η κατοχή της Κύπρου δέν συνεπάγεται και την παράδοσή της στον τουρκικό έπεκτατισμό. Ούτε την έγκατάλειψή της. Η Κύπρος κομίζει στην ιστορία μιá παρουσία αιώνων έλληνικού πολιτισμού. Αιώνων συνεχούς έλληνικής παρουσίας και έλληνικού καμού και άλυτρωτισμού και προσδοκιών και έλπίδος. Γι' αυτή την προσδοκία και γι' αυτό τó έλληνικό όραμα ό έλληνισμός της Κύπρου άγωνίστηκε και πολέμησε και σφαγιάστηκε και θυσιάστηκε και καταπατήθηκε και άδικήθηκε. Και έγκαταλείφθηκε. Όμως θυμίζω τó μοναδικό εκείνο του Κώστα Μόντη:

«Πενταδάκτυλος προς Τούρκους είσβολείς

Έλάτε τώρα! Έχω δεϊ σαν έσας

έχουν δεϊ τά μάτια μου σαν έσας!»